

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/89/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2218202129
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Krajčovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2218202129.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a sudkýň: JUDr. Andrea Dudášová a JUDr. Ľuboslava Vanková v spore strán žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený spoločnosťou: TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava IČO: 36 613 843, proti žalovanej: C. L. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. L. XXXX/E. U., o zaplatenie 1.276,62 eur s príslušenstvom na odvolanie žalobcu proti zamietajúcemu výroku rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č.k.14 Csp/57/2018-167 zo dňa 12.februára 2019 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku III. a v závislom výroku IV. o nároku na náhradu trov konania r u š í a v zrušenom rozsahu vec v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutia.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol nasledovne :

„I. Zrušuje sa platobný rozkaz Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 28.05.2018, číslo konania 14Csp/57/2018-84.

II. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 915,30 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 314,42 eur od 12.05.2015 až do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 289,77 eur od 09.06.2015 až do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 217,46 eur od 09.07.2015 až do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 45,48 eur od 10.08.2015 až do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 48,17 eur od 09.09.2015 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Vo zvyšku súd žalobu zamietá.

IV. Žalobca má nárok voči žalovanej na náhradu trov konania vo výške 43,40 %.“

2. Rozhodnutie vo veci samej odôvodnil s použitím § 43 ods.1 písm. a), ods.1, 2, ods.13 § 44 ods.1 zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách, § 517 ods.1, ods.2, § 3 ods. 1 nar. Vlády SR č. 87/1995 Z.z a vecne tým, že na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba žalobcu je v časti nezaplatených a poskytnutých služieb dôvodná. Poukázal na to, že žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 07.05.2018 sa žalobca domáhal rozhodnutia súdu, ktorým by bola žalovaná zaviazaná k zaplateniu sumy 1.276,62 eur s príslušenstvom. Žalobu odôvodnil tým, že jeho právny predchodca so žalovanou uzatvoril dňa 20.11.2014 Zmluvu č. 9004846085, predmetom ktorej bolo poskytnutie telekomunikačných služieb. Žalovaná sa zaviazala platiť dohodnutú cenu služby, na základe vystavených faktúr. Žalovaná porušila zmluvu tým, že vystavené faktúry v počte 6 ks nezaplatila, pričom ostala dlžná sumou 1276,62 eur. Žalobca si uplatnil zároveň aj úrok z omeškania od splatnosti jednotlivých faktúr, ako aj náhradu trov konania.

3. Súd vo veci najskôr rozhodol platobným rozkazom zo dňa 28.05.2018, číslo konania 14Csp/57/2018-84. Keďže žalovanej nebolo možné doručiť platobný rozkaz do vlastných rúk, ani na jej hlásený trvalý pobyt, ani na jej iný pobyt, preto ho súd podľa § 266 ods. 3 CSP v plnom rozsahu zrušil.

4. Súd v odôvodnení rozsudku rozhodnutie vecne odôvodnil tým, že na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba žalobcu je v časti nezaplatených a poskytnutých služieb dôvodná. Strany sporu uzavreli zmluvy o poskytovaní verejných služieb podľa § 44 a nasl. Zák. č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov, na základe ktorej bol žalobca povinný poskytovať žalovanej dohodnutý druh služieb a žalovaný bol povinný platiť dohodnutú cenu za poskytnuté služby riadne a včas. Žalobca svoju povinnosť vyplývajúcu mu zo zmluvy o pripojení splnil a dohodnuté služby žalovanej poskytoval. Žalovaná však svoju povinnosť nesplnila, keď žalobcovi vyfakturované služby neuhradila riadne a včas, v dôsledku čoho dlžná suma predstavovala 915,30 eur, preto súd dospel k záveru, že žalovaná je povinná uhradiť žalobcovi túto sumu. Keďže žalovaná je v omeškaní so zaplatením peňažného dlhu a žalobca si uplatnil príslušenstvo pohľadávky v podobe úroku z omeškania, súd žalobe i v tejto časti vyhovel a žalobcovi zároveň priznal úrok z omeškania, ktorý si uplatnil v zákonnej výške, počnúc od nasledujúceho dňa po splatnosti jednotlivých faktúr.

5. Povinnosť, ktorú súd uložil žalovanej týmto rozsudkom, je žalovaná povinná splniť v súlade s § 232 ods. 3 CSP do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

6. Žalovanej bola vyúčtovaná zmluvná pokuta, a to vo faktúre č. 7601836700 so splatnosťou 09.03.2016 v sume 356,35 eur (čl. 60). Z tejto sumy si žalobca neuplatnil príslušenstvo, spočívajúce z úroku z omeškania.

7. Čo do zaplatenia tejto sankcie v podobe zmluvnej pokuty (356,35 eur), táto nebola žalobcom uplatnená dôvodne. Totiž uvedené vyúčtovaná pokuta znevýhodňuje spotrebiteľa a nezohľadňuje mieru závažnosti a ani hodnotu porušovanej povinnosti a ktorej výška nebola so spotrebiteľom individuálne zmluvne dojednaná.

8. Základnou podmienkou priznania nároku na zmluvnú pokutu je existencia platnej dohody (dojednania) o zmluvnej pokute. Dohoda musí mať písomnú formu a musí v nej byť dostatočne špecifikovaná zabezpečovaná povinnosť, porušenie ktorej zakladá nárok na zmluvnú pokutu a určená výška pokuty alebo uvedený spôsob jej určenia.

9. V predmetnom prípade mali byť dohody o zmluvných pokutách obsiahnuté v zmluvných podmienkach (samotná zmluva, obchodné podmienky, všeobecné podmienky, cenník, tarifa a pod.). Podmienky uvedené v týchto dokumentoch je možné definovať ako podmienky, ktoré boli vopred pripravené jednou zo zmluvných strán alebo treťou osobou pre neurčité množstvo zmlúv určitého druhu a ktoré neboli individuálne dohodnuté medzi stranami. Nič nebráni, aby si účastníci zmluvného vzťahu niektoré svoje práva a povinnosti upravili odkazom na tieto dokumenty. Takúto možnosť predpokladajú aj ustanovenia § 40 a 41 zákona o elektronických komunikáciách. Na platnosť dojednaní obsiahnutých v takýchto dokumentoch je pritom v prvom rade potrebné, aby tieto boli zmluvnými stranami začlenené (inkorporované) do zmluvy. Preto jedným zo spôsobov inkorporácie zmluvných podmienok do zmluvy sú tzv. inkorporačné klauzuly, ktoré podmienky robia súčasťou zmluvy. Zmluva o pripojení inkorporačnú klauzulu obsahuje v bode 8.3 zmluvy spôsobom, kde je len drobným písmom vopred pripravený text dodávateľa so znením: „... Cena za poskytované služby je stanovená platným cenníkom. ... Podpisom potvrdzujem, že som sa zoznámil so Všeobecnými podmienkami a platným Cenníkom, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy.“. Okrem inkorporácie všeobecných podmienok do zmluvy je však pre ich záväznosť pre zmluvné strany, ktorá sa odvíja od súhlasu zmluvných strán s nimi a aj pre platnosť dojednaní obsiahnutých v týchto dokumentoch potrebné, aby zmluvné strany mali možnosť zoznámiť sa s ich obsahom pred alebo v rámci kontraktačného procesu, t.j. pred podpisom zmluvy (nie je dôležité, či túto možnosť aj skutočne využili). Tento základný predpoklad vyplýva zo všeobecných podmienok platnosti právnych úkonov s ohľadom na náležitosti vôle subjektu uskutočňujúceho právny úkon (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

10. Pre platné začlenenie všeobecných podmienok do zmluvy teda samotný podpis pod inkorporačnou doložkou nestačí, je potrebné, aby bol naplnený aj druhý predpoklad, možnosť oboznámenia sa zmluvných strán s nimi. Dôkazné bremeno o tom, že sa strany s obsahom podmienok uvedených v dokumentoch, ktoré sú súčasťou zmluvy mali možnosť oboznámiť spočíva na osobe, ktorá sa ich ustanovení dovoľáva (porovnaj: Nález ÚS ČR I. ÚS 3512/11 z 11. novembra 2013).

11. V predmetnom prípade žalobca nepreukázal, že pred uzatvorením zmluvy, resp. pri jej uzatvorení sa žalovaný mal možnosť oboznámiť s podmienkami dojednanými v obchodných podmienkach, všeobecných podmienkach, prípadne v cenníku, tarife. V zmluve je len uvedené, že žalovaný svojím podpisom potvrdzuje, že sa s nimi oboznámil, nie je však preukázané, že aj mal pred podpisom zmluvy skutočne možnosť sa s nimi oboznámiť. Táto skutočnosť nevyplýva ani zo samotnej zmluvy ani z iných žalobcom predložených dôkazov. Preto podmienky dojednané v týchto dokumentoch nie je možné považovať za riadne inkorporované do zmluvy a teda za súčasť zmluvy o pripojení.

12. Z ustanovenia § 544 Občianskeho zákonníka vyplýva, že dohoda o zmluvnej pokute musí mať písomnú formu. Keďže, ako vyplynulo z vyššie uvedeného, podmienky, v ktorých je táto dohoda obsiahnutá, nemožno považovať za súčasť písomnej zmluvy o poskytovaní služieb a nájme KZ a podmienky nie sú zmluvnými stranami osobitne podpisované, je nutné konštatovať, že dohody o zmluvných pokutách neboli medzi žalobcom a žalovaným uzavreté ani v zákonom predpísanej forme, a preto sú v zmysle § 40 OZ absolútne neplatné.

13. Súd dospel k záveru, že uplatnenie zmluvnej pokuty žalobcom od spotrebiteľa predstavuje neprijateľnú podmienku podľa § 53 ods. 4 písm. a) a k) Občianskeho zákonníka. Uvedené zmluvné dojednanie o zmluvnej pokute obsiahnuté v zmluvnom dokumente spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Tiež žalovaný, ako spotrebiteľ sa nemal možnosť oboznámiť s podmienkou pred uzavretím zmluvy. Pričom za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Navyše žalobca, ako dodávateľ nepreukázal opak. Vzhľadom na uvedené, dojednanie o zmluvnej pokute je absolútne neplatné. Navyše zmluvnú pokutu uplatňovanú z absolútne neplatného zmluvného dojednania nemožno zmoderovať, pretože tomu bráni jej neplatnosť. Zníženie zmluvnej pokuty podľa všeobecného ustanovenia § 545a Občianskeho zákonníka sa môže týkať iba platne uzavretej zmluvnej pokuty. Preto súd žalobu v tejto časti, ohľadne uplatnených zmluvných pokút aj s uplatneným príslušenstvom zamietol.

14. Ak nebolo priznané právo v žalovanej výške, nevznikol žalobcovi ani nárok na zaplatenie úroku z omeškania z tejto sumy a preto súd žalobu zamietol aj v časti požadovaného úroku z omeškania z prevyšujúcej sumy. Z uvedených dôvodov rozhodol súd tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

15. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP a § 255 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí. O nároku na náhradu trov konania rozhodne súd aj bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Žalobca ako úspešnejšia strana v spore, má nárok na náhradu trov konania vo výške 43,40%, a to podľa pomeru úspechu v spore (71,70% : 28,30%). V súlade s § 262 ods. 1 CSP súd rozhodoval len o nároku na náhradu trov konania, o ich výške podľa § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

16. Proti tomuto rozsudku v časti, v ktorej súd žalobu zamietol (356,35 Eur) podal odvolanie žalobca z dôvodu, že súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na ustanovenie § 544 ods. 1 Občianskeho zákonníka a účel zmluvnej pokuty. Právny predchodca žalobcu a žalovaný si dohodli zabezpečovací inštitút zmluvnej pokuty pre prípad porušenia záväzku viazanosti, ktorý je definovaný v bode 3 dodatku a ktorý okrem iného podľa písm. c) tohto odseku je nezaplatenie ceny za poskytnuté služby účastníkom do 45 dní po splatnosti, na základe ktorého vznikne podniku právo na odstúpenie od zmluvy. Záväzok účastníka riadne a včas platiť cenu za poskytované služby je definované v odseku 1 písm. b) Dodatku. Žalovaný sa dostal do omeškania s platením faktúr za služby poskytované právnym predchodcom žalobcu, čo je zrejme z uplatneného nároku, ktorého prevažnú časť predstavujú neuhradené faktúry za poskytnuté služby. Z uvedeného je zrejme, že žalovaný porušil svoje povinnosti poskytnúť žalobcovi zmluvné dohodnuté protiplnenie, to znamená, že neuhradil faktúry vystavené za poskytnuté služby riadne a včas. Zároveň žalovaný uvedenú skutočnosť nijakým spôsobom nerozporoval a ani nepreukázal. Súd však toto porušenie zmluvných povinností vôbec nezohľadnil. Odôvodnenie napadnutého rozsudku absolútne nereflektuje požiadavku ustanovenia § 53 ods. 12 Občianskeho zákonníka a naopak súd prvej inštancie pristúpil k hodnoteniu predmetnej podmienky v čisto všeobecnej rovine, keď sa nezaoberal nárokom na zmluvnú pokutu s ohľadom na konkrétne okolnosti, to znamená skutočne nárokovaná výška zmluvnej pokuty vo vzťahu k výške dlžnej sumy, časové obdobie, v ktorom bol žalovaný v omeškaní, závažnosť porušenia povinnosti a podobne. Rovnako má žalobca za to, že spôsob akým došlo medzi stranami k dohode o zmluvnej pokute, je individuálne dojednanie zmluvnej pokuty a to práve s ohľadom na to, že žalovaný mal možnosť vybrať si mobilný telefón a k tomu poskytovanú službu zo širokej škály ponúkaných tovarov a služieb, k čomu je logicky napočítaná suma zmluvnej pokuty. Zmluvná pokuta totiž predstavuje paušalizovanú náhradu škody, ktorá pôvodnému veriteľovi vznikla v dôsledku nespĺnenia záväzku žalovaného zotrvať počas vymedzenej doby viazanosti v zmluvnom vzťahu. Škoda pozostáva z ceny telefónu a sumy, ktorá pôvodnému veriteľovi vznikla dôsledku poskytnutia iných služieb za akciové ceny práve s ohľadom na dobu viazanosti. V danom prípade teda výška zmluvnej pokuty je paušalizovanou náhradou škody. Žalovanému bola vyúčtovaná zmluvná pokuta v zníženej výške, to znamená 365,35 Eur so zohľadnením počtu dní, ktoré uplynuli z doby viazanosti a to vrátane dní, počas ktorých bol žalovaný ešte pripojený, avšak svoje zmluvné povinnosti riadne a včas platiť cenu za poskytnuté služby si nespĺnil. Uvedené

je vyjadrené vo vzorci výpočtu zmluvnej pokuty v odseku 3 Dodatku zmluvy, ktorý je absolútne jasný určitý. Základ zmluvnej pokuty je uvedený v tabuľke číslo 1 Dodatku ako počiatočná suma, ktorá bude klesať. Tak ako už bolo uvedené vyššie, výška základu zmluvnej pokuty závisí od zákaznikom zvoleného typu programu služieb poskytnutých benefitov a tiež od typu mobilného telefónu. Všetky tieto okolnosti majú vplyv na výšku zmluvnej pokuty, čo do jej základu. Podporne poukázal na rozhodnutia iných súdov, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 19Co/142/2016, rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom zo dňa 15.08.2017 sp.zn. 4Csp/24/2016, rozsudok Okresného súdu Malacky sp.zn. 7C/256/2016 zo dňa 27.10.2017, v ktorých rozhodnutiach dospel súd k záveru, že dojednaná zmluvná pokuta je prijateľná podmienka, nárok žalobcu považoval za dôvodný a žalobe v tejto časti vyhovel. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe vyhovie aj v časti o zaplatenie 356,35 Eur, resp. v zmysle § 389 ods. 1 Civilného sporového poriadku navrhol zrušenie rozsudku a jeho vrátenie súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

17. Žalovaný sa k doručenému odvolaniu nevyjadril.

18. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávnenou osobou - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku II. v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku), pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku III. a v závislom výroku IV. zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku) a vec mu vrátiť v zrušenom rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

19. Právoplatným prvým výrokom II. preskúmaného rozsudku (§ 367 ods. 2 veta prvá Civilného sporového poriadku) súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 915,30 Eur s úrokom z omeškania do troch dní od jeho právoplatnosti. Keďže žalovaný proti preskúmanému rozsudku odvolanie nepodal, vo vyhovujúcom výroku I. rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť. Predmetom odvolacieho prieskumu tak zostal napadnutý zamietajúci výrok III. a závislý výrok IV. o nároku na náhradu trov konania rozsudku súdu prvej inštancie. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobcu je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či postupom súdu prvej inštancie došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces a či súd prvej inštancie právne správne posúdil uplatnený nárok.

20. Podľa § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

21. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

22. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo (účastníka konania) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Citované zákonné ustanovenia sa totiž chápu aj z hľadiska práv účastníka konania na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a tieto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (porovnaj napr. rozsudok vo veci *García Ruiz* proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I) tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument účastníka konania bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok *Georgiadis* proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok *Higginsová* a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ (porovnaj uznesenie z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/03). Ústavný súd vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvej inštancie (porovnaj rozsudok *Helle* proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII).

23. Porovnajúc odôvodnenie preskúmaného rozsudku súdu prvej inštancie s vyššie uvedenými kritériami je zrejmé, že súd prvej inštancie sa nimi dôsledne neriadil. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu nie sú zrejmé pre rozhodnutie súdu relevantné myšlienkové postupy a úvahy, ktoré viedli súd prvej inštancie k takémuto spôsobu rozhodnutia, keď obsah podstatnej časti odôvodnenia rozsudku v časti zamietnutia žaloby nekorešponduje s obsahom v spise sa nachádzajúcej zmluvy účastníkov v spojení s jej Dodatkom

24. Z obsahu spisu totiž nesporne vyplýva, že dňa 20.11.2014 uzatvoril právny predchodca žalobcu so žalovanou Zmluvu o poskytovaní verejných služieb, predmetom ktorej bolo poskytnutie telekomunikačnej služby a zároveň dňa 20.11.2014 účastníci tejto zmluvy uzavreli aj Dodatok k zmluve o poskytovaní verejných služieb (č.l. 25 spisu) a práve v tomto dodatku v jeho bode 3. boli pomerne podrobne dohodnuté podmienky na zmluvnú pokutu. Súd prvej inštancie sa týmto dodatkom vôbec nezaoberal, naopak vychádzal zo situácie, že zmluvná pokuta bola dohodnutá vo všeobecných obchodných podmienkach (čo však nie je daný prípad) a preto toto dojednanie vyhodnotil ako absolútne neplatné. Pokiaľ súd prvej inštancie vychádzal z iných skutkových zistení, než ktoré vyplývajú z obsahu spisu, preskúmaný rozsudok je zmatečný. Preskúmaný rozsudok nenaplnuje požiadavku zrozumiteľnosti a presvedčivosti a závery prijaté súdom prvej inštancie dostatočne nerezultujú z obsahu spisu v spojení s odôvodnením rozsudku. Takýmto postupom súdu prvej inštancie bolo znemožnené účastníkom konania, aby uskutočňovali im patriace procesné práva a tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces a nemožno tento nedostatok napraviť v odvolacom konaní.

25. Za týchto okolností neostávalo odvolaciemu súdu len konštatovať, že rozsudok súdu prvej inštancie nie je v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, keďže súd prvej inštancie svoje rozhodnutie neodôvodnil ústavne prijateľným spôsobom a odňal účastníkom konania možnosť konať pred súdom. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie nenapĺňa sledovaný účel, ktorým je opodstatnenosť, zákonnosť a spravodlivosť záverečného úsudku súdu. Podľa názoru odvolacieho

súdu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je postihnutý vadou nepreskúmateľnosti. Vychádzajúc zo základného práva na prístup k súdnej ochrane je potrebné zdôrazniť, že nepreskúmateľnosť, či arbitrárnosť (tiež označovaná ako zmätočnosť) súdneho rozhodnutia, musí byť v opravnom konaní napravená, pretože bráni jeho vecnému preskúmaniu (§ 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku); konvalidácia tohto nedostatku (zmätočného rozhodnutia) súdom vyššej inštancie neprichádza z logických a systematických dôvodov do úvahy tiež pre zachovanie princípu dvojinštančnosti. Tomu zodpovedá aj znenie ustanovenia § 388 Civilného sporového poriadku, ktoré odvolaciemu súdu umožňuje zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie len za predpokladu, že nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku), ani na jeho zrušenie (§ 389 ods. 1 Civilného sporového poriadku). Pokiaľ existujú dôvody pre zrušenie (kasáciu) rozhodnutia, čo zároveň vylučuje, aby mohlo byť rozhodnutie potvrdené, nemožno ho ani zmeniť.

26. Povinnosťou súdu prvej inštancie, ktorý je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu podľa § 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku, bude opätovne vec v zrušenom rozsahu prejednať, rešpektujúc pritom procesné práva účastníkov, vrátane ich riadneho predvolania na pojednávanie, vykonané dokazovanie vyhodnotiť v súlade s ustanovením § 191 Civilného sporového poriadku, a to najmä so sústredením sa na sporné otázky, ako aj odvolacie argumenty žalobcu, vec posúdiť z hľadiska všetkých na ňu vzťahujúcich sa zákonných ustanovení a potom po zvážení všetkých preukázaných okolností daného prípadu vo veci znova rozhodnúť, pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku odôvodniť.

27. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie znova o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie aj odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku).

28. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).